

Byltěn 2

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník I/2

15. října 1995

? Kč

Přišel čas účtování s prožitými prázdninami, návratů do školních škamen, menz a kolejí. A jak bývá zvykem na začátku školy, rozhodli jsme se i my přinést vám v tomto vydání Byltěnu koktejl, který namíchala PPPPP v předcházejících měsících, jež byly i pro řadové členy opravdu náročné.

Nejprve se lehce dotkneme jedné hodně staré záležitosti s dlouholetou tradicí: Memoriálu Romana Ferstla, jež si pro velmi velkou účast zaslouží ještě větší publicitu.

Pak dáme prostor pro naši Čornuju Sotňu, která nám dělá čest i v oblasti konzumace černého piva. Přeneseme se přes Letní pivní putovní tábor (opět masová akce), jež proběhl v prvním prázdninovém měsíci, pár slov budeme věnovat hospodářské politice strany a vzpomínání zakončíme událostmi na Moravě, kde naše Perut' prováděla předběžný pivní průzkum.

Je toho tedy docela dost, tak dobrou chuť.

Redakce

Zpráva o Memoriálu Romana Ferstla

Ve dnech 12. - 13. května tohoto roku proběhla výjimečná akce organizovaná PPPPP. Přípravy na ni byly velice náročné a zdoluhavé. Vypadaly asi takto - Kronikář (R.F.) a Pokladník (J.Š.) se dohodli, že tuto akci udělají, a potom Kronikář zajistil nocleh a hospodu na závěrečnou oslavu úspěšného zvládnutí Memo-

riálu (což se později ukázalo jako scestné, doloženo níže). Samozřejmě bylo též nutné zajistit akci po stránce tiskopisné (mapy, registrační karty), což se povedlo.

Celá akce měla původně proběhnout na trase Podolánka (konec Prahy) - Benátky nad Jizerou, což se nepovedlo. Ale konec s mlhavým úvodem. O co tedy šlo? V původním pevně stanoveném plánu se počítalo s výše zmíněnou tratí a průchodem

těchto míst: Podolánka, Dřevčice, Brandýs nad Labem, Stará Boleslav, motorest Čtyři kameny, Skorkov, Tuříce, Předměřice, Kochánky a Benátky n. Jizerou, což činí přibližně 24 km.

Na trase měli účastníci vytýčeno 17 hospod, z nichž v každé museli vypít alespoň jedno pivo (0,5 l !). Pro kontrolu tohoto heroického výkonu byly připraveny geniálně jednoduché a jednoduše geniální registrační karty. Každá karta byla opatřena 18. okénky, z nichž 17 obsahovalo předem známý název hospody a volné místo pro zapsání čárky za vypité (s postupem trasy za vytrpené) pivo a pro razítko hospody (mohl být i podpis výčepáka) a jedno okénko bylo pro závěrečnou pochvalu nejstřízlivějšího člena Předsednictva PPPPP. Registrační karty měly barvu zcela přirozeně stylovou, tj. zrzavou.

Akce tedy byla připravena. Sraz obrovského pole zúčastněných maratónců se očekával v 11⁴⁵ na autobusovém nádraží Palmovka. Dostavili se: v 11³⁵ R.F., v 11⁴⁰ J.Š., v 11⁴⁵ P.Č., v 11⁵⁰ host Kronikáře K.R., ve 12⁰⁰ J.Š. (je mi líto, že se zde objevují dva stejné monogramy, ale sami musíte uznat, že kvůli anonymitě účastníků vám nemohu prozradit, že prvně jmenovaným je Jiří Štika a druhým Jan Šuma) a ve 12⁰⁵ T.M. Očekávání M.Ř. zůstalo jen očekávání, a co se týče ostatních nadějí PPPPP, očekávání se raději ani nedostavilo.

Odjezd se tedy o něco málo vůči stanovenému plánu opozdil, ale to nemohlo nic změnit na nadšení a pivní (oprava: pevné) vůli hrstky sta-

tečných (která stejně nakonec udo-lána byla).

První obce naší trasy - Podolánka - nás přivítala deštěm (což jsme ocenili v pozdějších okamžicích akce, kdy vlhý větřík shladil horké hlavy a smýval ze rtů hořkou chuť Gambrinusu) a zavřenou hospodou. Nevadí, místo prvního piva si většina z nás na cestě (pěší!) do Dřevčic dala alespoň prvních pět cigaret.

Na tomto úseku se projevila vůdčí osobnost jistého vysokého představitele PPPPP, který nás neomylným stylem indiánského stopaře vehnal do první hospody - U Březinů, Dřevčice. Oběd (na lačný žaludek se pít nemá) a první piva, v některých případech i druhá piva.

Po krátkém posezení následovala krátká posezení v Brandýse a ve Staré Boleslavi, konkrétně v těchto hospodách: Na Vinohradě, Šipka, Záložna, V Pivovaře, Slovanská hospoda. Ve všech hospodách se odehrával zhruba stejný scénář. Pilo se pivo v počtu, který jak komu seděl, a povídalo se. S přírůstkem piv se samozřejmě povídalo stále hlasitěji.

V Brandýse se k nám přidělil J.B. a největší naděje PPPPP a vůbec veškeré konzumace piva R.N. Tato perla profesionálního pivařství vnesla do akce nové světlo a zvedla ze země i ty účastníky, kteří chtěli pít striktně v každé hospodě jen jedno pivo. Poslední hospoda ve Staré Boleslavi byla Modrá hvězda, kde jsme nedodrželi jedno pivo a rozhodli se to jedno pivo minimálně zdvojit (i ztrojit) a úsek Stará Boleslav - Benátky přejet autobusem.

K tomuto činu nás navedlo několik pohnutek. Délka očekávané trasy, únava, časová tíseň, ale hlavně vědomí, že další pivo nás až za 4 km, nás ujistilo ve správnosti našeho jednání.

Jízdě autobusem a příjezd do Benátek splnily očekávání - vítězství burácejících hlasivek a močových měchýřů. První hospodou v Benátkách byla knajpa U Vola, kde jsme se pohodlně rozsadili kolem stolu a utvrdili své stavy dvanáctistupňovým pivem (byl to Gambrinus, aby si zas někdo nebral do úst Podkováň).

Další hospoda byla Na Stadioně (původně plánovaná pro oslavu úspěšného absolvování Memoriálu), ale odtud jsme se po vypití asi 30 12⁰ (v 7 lidech) přestěhovali do hospody U Srba, kde jsme s úspěchy i občasným spánkem pokračovali v konzumaci 12⁰. To se již Memoriál přehoupl do své druhé poloviny (bylo totiž po půlnoci, ale nikdo ze zúčastněných vám to neřekne přesně), a bylo tudíž načase dát si trochu pau-

zu se zavřenýma očima (natáhnout jsme se šli někdy po třetí hodině).

Po krátkém odpočinku se šlo pokračovat do hospody U Samce, kde se otevírá již v 8⁰⁰ ráno (byli jsme nedůslední a opozdili jsme se). Tam jsme vesele pokračovali, a když už měl každý dost, začali jsme se postupně rozcházet a rozjíždět do svých domovů. Zazvonil zvonec a s pivem byl na pár hodin konec.

Akce se velice líbila a vzbudila lítost u nezúčastněných nadějí PPPPP, proto se zřejmě něco podobného bude opakovat. Co se týče hodnocení, nechali jsme hospodám (hlavně v Benátkách) asi vydělat. R.F. vypil 27 piv, R.N. 25 piv (ten se napojil až v Brandýse), a pak další. Nikdo snad nešel pod 20 piv; a když si spočítáte, že jsme v 7 lidech vypili něco okolo 150 piv, určitě vám to nedá, a příště půjdete také (kdo nechlastá s náma, chlastá proti nám).

B. Raník

The Gentle Art of Black Beer Drinking aneb Obrana černopivismu

Že existuje pivo černé a světlé, ví kde kdo, dokonce i abstinenti. O kladech a záporech toho kterého druhu však může rozhodnout pouze pilný jeho konzument, který již prolil hrdlem mnohý žejdlík. Autor tohoto článku, zakladatel experimentální a aplikované pivologie a apoštol černého piva, si dovoluje na následujících řádcích vypočíst několik před-

ností ušlechtilého černého moku, aby tak zamezil zlolajným pomluvám, které se v poslední době šíří v řadách naší mateřské (resp. otcovské) organizace PPPPP, a zároveň aby povzbudil některé kolísající členy klubu Černaja Sotňa, kteří této ohavné kampani začali podléhat.

Už od pradávna (konkrétně od dob Starobabylonské říše, kde se začalo poprvé vařit) bylo černé pivo vyhledáváno nejen pro svou lahodnou chuť, ale rovněž pro své léčivé

účinky. Moudří lékaři starověku jej doporučovali v případech impotence, zažívacích potíží, šerosleposti, revmatismu a zimnice. Jakýsi asijský despota, trpící pomatením mysli, byl prý vyléčen džbánem černého piva. Dokonce je znám případ římského konsula Publia Cyra (u něhož již konstatována klinická smrt v důsledku otravy houbami), který po masáži černým pivem a jeho následném požití doslova vstal z mrtvých. Dvůr Karla Velikého v Cáchách byl ve své době opravdovým evropským střediskem konzumace černého piva, na jehož životodárných účincích zde založilo svou existenci několik slavných lékařů. Středověk vůbec byl zlatým věkem černopivismu, o čemž svědčí hojné zakládání černých pivovarů po celém kontinentu. Výčet slavných osobností, které černé pivo milovaly, by rozhodně přesáhl možnosti tohoto článku, přesto jmenujme alespoň Richarda Lví srdce, Karla IV. (ačkoliv se nám pan Neruda snaží nalhat něco jiného), Leonarda da Vinci, Albrechta z Valdštejna, Antonína Koniáše nebo Napoleona Bonaparta.

Jako všechno krásné a vznešené, ani černé pivo se nevyhnulo po-

mluvám a nepřátelským útokům. Podle jedné z těchto zlovolností prý v důsledku požívání černého piva rostou mužům prsa. Jak hluboko asi musel klesnout duch, který tuto pitomost vymyslel ! Nejen že to samozřejmě není pravda, ale autor téhle nehoráznosti navíc mrzce překroutil informaci o tom z pozitivních účinků černého piva, který rozvíjí vlnadnou tělesnost žen. Takové a podobné pověry je třeba energicky vymýtit, o což se ze všech sil snaží právě Čornaja Sotňa.

Černé pivo lze rozhodně doporučit všem vrstvám obyvatelstva, bez rozdílu pohlaví, vyznání a barvy pleti. Požívají ho s oblibou politici stejně jako horníci, vrcholoví sportovci, studenti, zemědělci i bezdomovci. Ten, kdo jej chce degustovat na vyšší úrovni a navíc v kruhu jemných a vzdělaných lidí, má možnost přihlásit se do klubu Čornaja Sotňa. Zájemci o členství se mohou s důvěrou obrátit na autora článku.

**Kryštof 'Pivomysl'
Kudláč-Jirenský**

Exkurze snů (subjektivní faktografický koncentrát)

Na 15. září 1995 v 7. 45 hod. z autobusového stanoviště u nádraží Praha - Smíchov byl stanoven odjezd na exkurzi do okolí Uherského Hradiště. Nalodění proběhlo poměr-

ně v klidu, o menší vzrušení se postaral snad jen tiskový mluvčí 5P, který se snobsky nechal dopravit k autobusu taxíkem, přijel o 20 minut později, zapomněl kytaru a barvou připomínal bujnou vegetaci povodí Amazonky. Cesta do Brna ubíhala pomalu, nálada byla pochmurná, členové zájezdu nevrlí a povětrnostní podmínky špatné. Situace se příliš

nezlepšila ani po prohlídce Brna a cestou do Slavkova mnozí očekávali již jen to nejhorší, trochu potěšila jen zpráva o zrušení vycházky (cca 5,5 km) a přednáška Mgr. Kalouska, z níž zaujala zejména zmínka o způsobu přepravy lékařů francouzské armády za napoleonských válek. V Buchlovickém zámku většinu zájezdu fascinovalo, jak tapety v jednotlivých místnostech ladí s čalouněním nábytku, nezajímavá nebyla ani prohlídka množství lustrů z českého křišťálu a lustrů benátských. Oslava příjezdu do Smradavky zahájila tradici příjemných večerních posezení v náčelníkově chatě, která se po první noci stala rovněž centrem náboženského života osady.

Nezapomenutelným zážitkem druhého dne exkurze byla vycházka na Cimburk (cca 18 km) a především návštěva vinného sklípku v Polešovicích. Vinaři bylo po naší návštěvě možná trochu líto, že nerozléval víno do umělých pohárků. Srdečná atmosféra ovládla všechny účastníky natolik, že se cesta zpět (před níž zaujali svými kulturními vystoupeními Honza Buryánek a Honza Černý) proměnila ve velkolepý happening.

Ranní pochod na Buchlov (cca 15 km) vyhnal ze všech zlé duchy a náladu do optimálních dimenzí uvedl přesně načasovaným referátem o partyzánech Honza Chodějovský. Mnohé z nás fascinoval zejména způsob, jakým si Olga, Pepek a ostatní členové oddílu obstarávali cigarety. Po prohlídce Buchlova se část členů 5P v Uherském Hradišti oddělila a navštívila fotbalový zápas.

Statečnější se rozhodli sami vyzkoušet své síly a na těžkém terénu odehráli náročný nohejbalový match, který se stal i jakousi ouverturou střetnutí příštího dne. Následující večerní sezení se (opět) změnilo v bouřlivou pitku, o jejíž vyvrcholení se postaral křížácký oddíl, vtrhnuvší s nebývalou razancí do nedaleké chatky. Stateční křížáci se však rozhodujícímu střetnutí s ozbrojeným nepřítelem vyhnuli a své válečné úspěchy raději jaksepatří zapili.*

Čtvrtý den byl dnem odpočinku. Za krásného počasí jsme se svezli do Uherského Hradiště - Sadů, odtud k Velehradu a do Mikulčic. Skvělá, ničím nerušená nálada se ještě zlepšila po prohlídce sklípků v Petrově, o jejichž existenci se někteří v hospodě pouze doslechli. Cesta zpět probíhala ve znamení písně Generál Laudon a šílené jízdy pilota F1, který se souhrou nešťastných okolností stal řidičem našeho autobusu. Jedním z vrcholů exkurze byl pak fotbalový zápas mezi pedagogy a studenty. Po jednoznačně vyzrálejší hře profesorského sboru, doplněného posilou z řad studentů (tzv. kolaborant) a řidičem, skončil v normálním hracím čase zápas 6 : 6, žebráckou remízu zachraňovali za studenty Honza Marek a Evžen. Při penaltách se pak již jednoznačně projevily kvality zkušenějších a špatný zrak Pepy Baxy. Na vylíčení posledního příjemného večerního posezení se mi bohužel nedostává slov, takže si to zkuste představit sami. (Hrůza, co?)

**

Závěrečný den je zahalen mlhou (důvody viz. výše), z níž se občas

vynořují obrysy překrásného Santi-niho areálu v Křtinách, portál v Tiš-nově - Předklášteří, sympatický prů-vodce na Pernštejně a Zubštejn. V Bystřici pod Pernštejnem jsme se pak všichni po vycházce (cca 10 km) sešli na poslední večeři a se slzami v očích vychutnali poslední pivo.

T. P.

* z věrohodných pramenů

** pozn. speciálně pro Jitku Nohejlovou

Special thanks: Pavlína Foltýnová za skělou a obětavou organizaci

Ekonomický koutek

Po překonání bouřlivých dnů prvního období existence společné ka-sy, nastaly poměrně klidné chvíle, kdy se stav konta vyrovnal, ba do-konce mírně vzrůstal. V druhém ob-dobí došlo pouze k několika finanč-ním otřesům, z nichž jeden byl dokonce příjemný.

Na PPPPP se opět usmálo štěstí v podobě oficiálního sponzora, jímž se na druhém místě stal Čestný vi-ceprezident PPPPP a PaeDr. pan František Parkan, který obohatil ma-teřskou organizaci o sto korun, za což mu patří samozřejmě vřelý dík a jisté blíže nespecifikované výhody.

Na konci druhého období však stav pokladny sklesl takřka až k nu-le, když PPPPP zakoupila originální kameninový půllitr a „třetinku“ pro Největšího pijana a pijanku roku 1995. Bude tedy zřejmě nutné vy-psat další tolik oblíbené vybírání členských poplatků, abychom měli dost finančních prostředků na náš bujarý organizační život.

Y. Šuma

Příjmy:

příspěvky	100
sponzoring	100

zůstatek	223
	423

Výdaje:

xeroxy	43
půllitr	125
„třetinka“	125
	293

Zůstatek:	130
------------------------	------------

LPPP - Týden pivních snů aneb putování po vlastech českých I. (8. - 15. 7. 1995)

I přes velký nezájem členů PPPPP se ve dnech 8. - 15. 7. 1995 uskutečnil I. LPPP (Letní pivní putovní pochod). Sraz byl v 10,30 h. na Smíchovském nádraží, kam se dostavili pouze tři členové 5P (Já, Šumák a Boban).

Sobota 8. 7. Vyrazili jsme vláčkem přes Beroun do Zdic a odtud přes Příbram do Březnice. Kromě velkého vedra byla naším nepřítelem také železnice. Nejednou jsme měli pocit, že železničáři vyhlásili stávkou. V Březnici jsme navštívili hospodu (Platan), hotel (Budvar) a zámek. Z Březnice jsme se vydali pěšky (cca 2 km) a stopem (cca 10 km) do vesničky Hvoždany, kde byla k vidění pouze hospoda (Gambrinus). Po těžkém a dlouhém dni a náročné pitce jsme ulehli do nedalekého seníku.

Neděle 9. 7. Po krásném probuzení (těžká rána opilcova) jsme se s chutí a opět se sluníčkem vydali na cestu směr Lnáře, Blatná. Zásadním ranním problémem byl nedostatek tekutin, proto jsme s radostí využili autostopu, který nás odvezl do Lnářů, na náměstí, do hospody, do p..... . Zde jsme se poprvé a ne naposled setkali s pivem NEKTAR, které nás provázelo až do Strakonice. Toto velmi lahodné pivo nejvíce „vychvaloval“ náš pokladník - kasař Šumák, který Vám o něm může dlouho vyprávět.

Jelikož až do Blatné jsme postrádali mapu, pohybovali jsme se po silnicích (kde bylo krásné vedro) a naši přesnou železnicí. Tou jsme se dopravili i z Lnářů do Blatné. V Blatné jsme jako správní pivní historici nejdříve navštívili krásný vodní zámek, kde jsme potkali i novou majitelku baronku Hildprantovou a také naši kolegyni Brejchovou, která nám ukázala staré gotické fresky v zámecké věži. Po návštěvě zámku jsme konečně koupili mapu a pospíchali do ne do hospody, ale do vody na místní koupaliště, kde jsme se rochnili až do večera. K večeři jsme si dali Nektar, podívali se v letním kině na krásný film a hupky dupky do hajan.

Pondělí 10. 7. Ráno jsme opět spěchali do Blatné, kde se k nám měli připojit další kolegové. Když jsme se nasnídali a současně nabíjeli, spěchali jsme na místní nevelké náměstí. Místo dalších tří kolegů tam byl jenom jeden z FF UK Martin Šisler (Šíša). Měl opravdu dokonalé vybavení. Ve své krásné krosně měl skoro všechno odlehčené, snad kromě té krosny. Asi další dvě hodiny jsme čekali v hospodě na náměstí (Nektar) na Evžena Nácara a Gábinu Szabovou, ale marně. Asi měli lepší program! Ve 14,00 h. jsme tedy vyrazili bez nich a po svých směr Buzice (po červené). V Buzicích jsme si prohlédli aspoň zvenku starou tvrz a pokračovali dále do Sedlice. Tam jsme se osvěžili Nektarem a opět kapitulovali před sluncem. Do Rojic jsme už dojeli vlakem.

Odtud to byl jen kousek do rekreačního střediska Mylava, kde jsme se vykoupli, najedli a napili - opět Nektar. Jako správní čundráci jsme s sebou vezli kytaru, na kterou jsme hráli a zpívali skoro každý den. Na Mylavě resp. v Rojicích jsme sehnali pohodlný nocleh... (autocenzura).

Úterý 11. 7. V úterý úтром jsme spěchali vlakem do Strakonic, kde jsme se měli setkat s Majklem a Kraťaskou. Čekali jsme dlouho v nádražní restauraci - Nektar - až jsme se báli, že již nevstanem. Poté jsme se dohodli, že já budu na nádraží hlídat zavazadla a čekat na příjezd Majkla a Kraťasky a ostatní půjdou navštívit místní zámek. Po jejich návratu jsme se rozhodli nečekat a vytyčili jsme si novou trasu směr Protivín - Albrechtice n. Vlt. - Týn n. Vlt. - Bechyně, kde byl konec naší cesty. S Českými drahami jsme jeli do Protivína, kde jsme se konečně napili jiného zlatavého moku - PLATANU.

V 18,00 h. jsme vyrazili po značce směrem Písecké hory. Po dobytí nejvyššího vrcholu Píseckých hor - Velkého Kamýku, 627 m. n. m. (potvrzeno viz. vrchol), jsme se po menších ponorkových neshodách, kdy jeden člen výpravy odmítl opustit kótu 627, vydali ve třech (Šumák hlídal V. Kamýk před útokem abstinentů) do Albrechtic n. Vlt. doplnit chybějící tekutiny - Platan.

Středa 12. 7. Po probuzení blízko silnice jsme pokračovali ve vytyčené trase směr Týn n. Vlt. Cestou jsme se dvakrát vykoupli, z toho jednou na nuda - škoda, že jste holky nebyly s námi, no snad příště. Ve vodě nám Šiša ukazoval potápěčské triky

ala David Coperfield a Boban nám zase ukazoval pozadí. Poobědvali jsme třešně, borůvky, maliny a jahody a kolem páté hodiny odpolední jsme večeřeli v Týně nad Vltavou (Pro potenciální manželky Bobana Roberta Novotného - uče se řádně vařit smažený sýr s bramborem, kupte mu gumu na skákání a je Váš, pozn. aut.). Z Týna jsme ještě kousek šlapali do krásné vesničky Kolděje nad Lužnicí, kde jsme se opili jak zákon káže! Nejdříve jsme seděli v hospodě U Hastrmana, kde točili Samsona, a potom v hospodě Na Vršíčku, kde měli Regenta (oblíbené Bobanovo pivo). Tam se hrálo a zpívalo až do rána. Já si pamatuji vše až do druhé hodiny ranní, kdy jsem ztratil vědomí. Podle výpovědi svědků se po mém vyřazení rozpoutalo doslova peklo, rundy jenom lítaly Zaručené zprávy dále říkají, že Boban závodil s hostinským, kdo vypije více zelené... V 3,30 h. jsem byl probuzen a všichni jsme svorně vyšli na místní fotbalové hřiště. Cestou vyrušoval jenom filozof Šiša, který stále něco vykřikoval (Jdem chlastat...) a při uléhání do spacáků pošlapal doslova náčelníkův majestát. O to horší bylo ráno.

Čtvrtek 13. 7. Nebylo horšího rána. Po východu slunce se všichni pohybovali od sluníčka do stínů až do 12,30 h., kdy jsme se vrátili opět do hospody Na Vršíčku. Na lístku byly dvě limonády, čaj, káva, a později se tam objevilo dokonce i pivo, které nám po včerejších orgiích trochu tuhlo na rtech. Po vystřízlivění jsme vyšli na poslední úsek naší cesty podél řeky Lužnice do Bechy-

ně. Cestou jsme se opět smočili, Šíša ukázal své triky a Boban to co předtím již několikrát jedoucím vodákům. V Bechyni jsme nejdříve zavítali do hospody Pod skálou, kde jsme se posilnili Kozlem (Akorát ten hostinský byl nákej divnej) před namáhavým stoupáním. A překvapení na závěr cesty - 265 bechyňských schodů.

Při stoupání jsme jednu chvíli nevěděli, zda Šíša nese krosnu nebo krosna jeho. Věci jsme si odložili u mých příbuzných, kde jsme také našli vzkaz, že Majkl a Kraťaska jsou v Bechyni. Setkali jsme se s nimi v hospodě U draka a šťastné setkání jsme zapili pivem Platan a zelenou (zelenou pili jenom Boban, Šumák a Majkl) v hospodě Na stadiónu. Na místní fotbalové tribuně jsme také přespali.

Pátek 14. 7. Po zeleném probuzení jsme všichni běželi k řece pod bechyňský most osvěžit své hlavy. Zde

si také šel Boban za mírný poplatek šesti set korun skočit z mostu na gumě. Letěl krásně a má na to papír.

V Bechyni přece jenom cesta nekončila. Byli jsme totiž už předem dohodnutí, že navštívíme naše kolegy z 1. LF UK na jejich letním táboře v Dobronicích. Tam jsme dorazili autobusem a pěšky v půl osmé večer, zrovna večeřeli. Hned jsme s nimi vyrazili do Stádlce, do hospody a na zábavu. Vrátili jsme se až s ranním rozbřeskem celí vypití, vytancovaní a vyzpívání.

Sobota 15. 7. V tento den se naše cesty rozcházel. Já se Šíšou jsme se vraceli do Bechyně, kde si nechal odlehčený batoh a Boban, Šumák, Majkl a Kraťaska cestovali do Prahy.

To byl náš pivní týden snů a už teď se těším na příští. Škoda jen, že jste nejeli i Vy!

Náčelník

Kočky by rády kupovaly

BECHEROVKU

Naše Sekretářka
Dvoubarevná Anička

Soutěž

Známe své Předsednictvo?

Bližší údaje v dalším čísle

Opakovaná výzva

Vy, kdo máte potřebu se jakýmkoliv způsobem uplatnit v dějinách PPPPP, přinášejte své návrhy, připomínky a projekty Předsednictvu či přímo Náčelníkovi.

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruťi vydává PPPPP. Redakční rada: Jan Šuma, Tomáš Mikeska, Roman Ferstl, Michal Řezáč a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu 50 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Petřínská 10, Praha 5, Malá Strana, tel.: 53 18 86. Grafická úprava: Jan Šuma. Foto: Tomáš Mikeska. Zvláštní poděkování: Pavel Svoboda.